

LBRIS

We know
books

SIMONA GÂNJ

Evia și Isia

Iubiri, rătăcirii și uitări

Editura Ink Story

Pucioasa, 2023

Evia și Isia

Era un început de primăvară timid când Evia se trezise în camera de la orfelinat cu o senzație stranie de arsură, de parcă cineva i-ar fi introdus o flamă pe gât în jos, până în măruntaie, transformând-o într-un înghițitor de flăcări fără de voie. Încercând să se ridice de pe pat, simțise o stare de amețeală puternică, după care se prăbușise pe podeaua de lemn în poziție fetală, cu trupul fierbinte, tușind și scuipând sânge. Colegele de cameră o văzuseră bolnavă, dar nu o ajutaseră în niciun fel. Deși le implorase, nu chemaseră pe nimeni în ajutor, lăsând orele care treceau să sape și mai mult în sănătatea șubrezită. O abandonaseră pur și simplu.

Din locul în care așteptase fără de vlagă o mână salvatoare, Evia își îndreptase privirea spre geam. De acolo unde stătea, se putea observa cel mai bine copacul firav care nu se știa cum anume răsărise în curtea uscată. Fata se întrebasese mereu, de când viața o așezase în rândul copiilor rămași orfani, cum de se întâmplase ca acel copăcel să găsească o bucată de înveliș și brazdă în care să prindă rădăcini. Poate că acolo îi fusese merit

locul. De la bun început.

Starea de boală se instalase cu câteva zile în urmă, dar abia cu o seară înainte fierbințeala începuse să o slăbească mai tare. Se hotărâse să facă o vizită la cabinetul medical din incinta instituției, dar nu mai fusese timp.

Stând căzută pe podea, își aminti de ploaia care o prinsese pe stradă și o îmbrăcase într-o mantie rece cu zeci de falduri de umezeală. Ar fi putut găsi un loc unde să se adăpostească, dar îi fusese frică să nu întârzie și mai mult. Hainele le simțise cum i se lipeau de piele.

O dată pe săptămână făcea curat la doamna administrator acasă. După ce terminase corvezile, femeia veșnic nemulțumită nu îi dăduse nici măcar o umbrelă, fie ea și stricată, din aceea cu spițe rupte și îndoite, pe care vântul ar fi dat-o peste cap, răsucind și rupând și mai multe dintre firele subțiri. De altfel, o ținuse mai mult decât de obicei ca să îi termine curățenia. A doua zi, urma să aibă musafiri. Evia ștersese chiar și geamurile vilei, pe ploaie. Cârpa cu care le lustruise părea mai uscată decât tricoul pe care îl purta. Drumul de întoarcere îl parcursese pe jos, dar în pofida faptului că alergase, găsise poarta instituției închisă cu lacăt.

Portarul zăcea pesemne adormit pe undeva. Neavând altă soluție, sărise gardul. Era un gard înalt, tivit în partea de sus cu sârme zimțate, de parcă proteja un penitenciar, și nu un orfelinat. Simțise o durere, pantalonul se rupsesse, lăsând ca pe interiorul lui, să se prelingă pe picior în jos câteva picături de sânge.

În tot acest timp natura nu obosise, revărsându-și capriciile asupra lumii cu zgomot, continuând să fulgere, să tune și să plouă torențial. În corpul Eviei era însă liniște. Cea de dinaintea unei alte furtuni. După ce reușise să se oploșească în cele din urmă în cameră, își privise cumva din exterior, de parcă nu își mai aparținea, corpul ars și cuprins de febră.

După cât timp își revenise în fire, reușind să alerteze pe cineva, nu își va mai aduce aminte cu claritate. Se lăsase purtată în brațe până la ambulanță, și apoi închisese ochii sătulă de lumea în care trăia de atâția ani ca nebăgată în seamă. Doar o minune o mai putea aduce aproape de Dania, bunica din Cernăuți. Crescuse însă suficient de mare ca să știe că minunile se întâmplă rar, mai mult în povești, iar Evia nu mai credea în acestea.

O dată cu accidentul părinților, cu moartea acestora, îngropase poveștile pentru totdeauna. Dacă ar putea face același lucru și cu gândurile negre, ce bine ar fi...acestea o acaparau când se aștepta mai puțin, picurându-i veninul amintirilor în sânge, puțin câte puțin, de parcă erau o perfuzie ucigașă a liniștii din suflet.

— Mă numesc Evia, mai precis Evdochia, își auzi fata vocea, rostogolind sunetele de undeva din adâncul corpului ca să răspundă la întrebarea doamnei de la ghișeu care se ocupa cu formalitățile de internare.

— Deosebit.

Aceasta se minună o secundă de sonoritatea plăcută a prenumelui, după care caligrafie cu maximă grijă și atenție, ca nu cumva o eroare

nedorită să știrbească ceva din farmecul acestuia.

— Mi l-a ales bunica. Ea îl pronunța Ivdochia, chiar așa cu I. Mamei i s-a părut prea greoi, așa încât mă striga mereu Evia. În limba greacă înseamnă bună-voință, știți?

Tot de la bunica aflase. Fata își întrerupse brusc șirul vorbelor. Persoana de la ghișeu ridicase privirea din mormanul de hârtii, ca pentru a atașa vocii copilărești pe care o auzise mai devreme un chip frumos, chiar dacă palid de la starea precară de sănătate. Sfidând apoi rândul mare ce se formase, își luase răgazul de a-i zâmbi fetei sincer și liniștitor. Avea și ea un copil acasă, cunoștea prea bine cât era de dureros sentimentul să îl știe bolnav, chiar dacă nu grav, iar ea, o mamă neputincioasă care ar fi făcut orice pentru el. Plus că o emoționase până la lacrimi că fata din fața ei era orfană. Văzuse acest lucru înscris în hârtii, dar îl și auzise cumva din vocea tremurată a copilei. *Evdochia, Dochia, sper să te faci sănătoasă, și viața să își scuture de acum înainte doar cojoacele frumoase și senine pentru tine!*

Altcineva o însoțise mai târziu în încăperea supra-aglomerată cu trupuri până la patul care îi fusese repartizat. De-a lungul culoarului pe care îl străbătuse cu pași mici, fata aflase că datorită unor situații neprevăzute, cum ar fi un incendiu în aripa de vest a spitalului întâmplat cu câteva zile înainte, plus urgențele obișnuite peste care se suprapuneau efectele virozelor de sezon, nu mai erau locuri disponibile. Mulți dintre pacienți fuseseră direcționați către alte spitale. Pe ea însă

o păstraseră aici, numai că va dormi în pat cu încă o persoană. *O noapte, atât*, o asigurase vocea asistentei.

Evia nu obiectase, oricum întâlnise mai multe fețe zâmbitoare aici decât în orfelinatul în care își petrecuse după moartea părinților o bună parte a copilăriei.

Când intrase în salon se ferise să se uite în jur, deși simțise multe priviri care o sfredeleau în trecere. Pacientele cuibărite scrutau curioase fata cu siluetă subțire, aproape străvezie, ce nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani. Ochii verzi și strălucitori aminteau de cei ai unei feline sălbatice, silită să stea dincolo de gratii, dar cu fața la libertate.

Susținută de brațul protector, dar ferm al asistentei, ajunsese în cele din urmă lângă patul în care urma să își petreacă noaptea. Pe acesta văzu întinsă o femeie încă tânără, iar pe margine, într-o postură rezervată, chiar un pic distantă, un bărbat venit în vizită care îi păru Eviei cam de aceeași vârstă cu pacienta.

Pe copilă o frapără însă ochii femeii, erau de un verde ce părea împrumutat chiar din privirea ei. Un verde strident, aproape ireal, de parcă un câmp întreg spălat de o ploaie curată de primăvară trecuse prin el. Oricât i-ar fi fost de rău în momentele acelea, realiză că ar fi rămas minute în șir să se minuneze de frumusețea lor. Cumva, avea sentimentul că se holba la ochii bunicii. Își trecu repede mâna peste frunte, ușurând-o de nădușeală.

Femeia nu înțelesese din prima ce i se propusese. Până când apucă să se dumirească despre ce anume era vorba, lucrurile fuseseră tranșate și hotărâte. Va împărți patul cu fata asta. Nu avea de ales. Obiectase, dar în zadar. Cuvintele de împotrivire îi fuseseră rapid respinse.

— Doamnă, în noaptea asta o să împărțiți așadar patul cu, cu... Cum spuneai că te cheamă, drăguțo?

— Evia, rostise cu glas timid și încă sub farmecul privirii femeii. Evdochia de fapt, dar mi se spune Evia.

— Bine, drăguțo, hai așază-te pe pat lângă doamna de aici. Măine vom rezolva cu siguranță problema asta cu locurile. Sunt extrem de mulți pacienți astăzi, mai adăugase, ca un fel de scuză.

Isiei, căci așa se numea femeia, nu îi venise să creadă! *Doar mai erau și alte paturi în salon, de ce tocmai pe mine să mă înghesuie, de ce tocmai eu să fiu cea obligată să simt un corp străin atât de aproape? Dacă fata asta avea păduchi? Dacă avea vreun virus periculos? Totul era posibil.*

Încercase să mai spună ceva, dar observă că asistenta îi întorsese deja spatele, hotărând în felul acesta că nu mai era nimic de clarificat.

Rămăsese numai copila care se holba cu ochi pierduți și fierbinți, de la sperietura de a fi singură printre necunoscuți sau de la febră, nu știa sigur.

Și Teo, soțul ei venit în vizită, cum de putuse uita de prezența lui, se întreba. El tocmai ce se aplecase și o sărutase de noapte bună. La atingerea buzelor lui, cumva străine și reci, Isia simțise din

nou sentimentul acela ciudat de detașare care mocnea de ceva timp încoace în ea. *Tu vei dormi acasă, liniștit, lipsit de orice fel de durere, în patul nostru matrimonial, iar eu cu o ființă necunoscută. Își înfrână totuși gândul, nelăsându-l să tâșnească afară din minte, dar derulă cumva, fără să vrea, firul discuției purtată mai devreme, cel în care Teo nu intervenise deloc în favoarea ei.*

— Un copil, doamnă, aruncase asistenta pe un ton tăios. Nu vedeți? Ce să vă mai spun? Ce vreți mai mult de atât?

Și Teo în loc să îi țină partea cum de altfel ar fi fost normal, încuviințase doar dând din cap și păruse complet de acord cu cadrul medical și în total dezacord cu ea. Așa cum se întâmpla deja de ceva vreme, orice încercare de comunicare pacifistă dintre ei doi se transforma într-un soi de luptă oarbă sau în zbateri de orgolii și niciuna nu sfârșea cu bine. Isia știa prea bine acest lucru.

— Rămâi aici peste noapte, îi spusese. E mai bine pentru toată lumea. Stai chiar pe marginea patului, uite, nu este chiar așa de îngust, veți încăpea amândouă, iar mâine vom ști mai multe despre starea ta de sănătate și cât de bine reacționezi la tratament. Și te vei putea reîntoarce acasă. Vei vedea că așa va fi. Ai și tu puțină răbdare! rostise el pe un ton calm, de parcă ar fi fost atât de simplu...

Asistând la discuție, Evia își aduse aminte de părinți, pe vremea în care era încă mică, iar ei doi în viață. Câteodată se mai certau, chiar și în prezența ei, dar lucrurile odată tranșate și dezbătute se limpezeau repede, iar spiritele încinse se linișteau

ca prin minune. Privindu-i și ascultându-i pe cei doi soți, fără să vrea neapărat să facă parte din scenă, Eviei i se păru că femeia se purta asemeni unui copil.

Între timp Isia se resemnase cu situația. La început, când o văzuse pe copila palidă și galbenă la chip, i se păruse că semăna extrem de bine cu personajul Sperietorii din povestea *Vrăjitorul din Oz*. Îi privise capul cu maximă atenție căutând parcă să se convingă de absența creierului, dar cei doi ochi strălucitori și isteți, de un verde ascuțit, cu care o străfulgerase îi alungară imediat imaginea aceasta din minte. Deși corpul cel bicisnic era condus cu fermitate de către asistenta medicală, părea mai degrabă dornică să o ia la fugă decât să rămână pe loc și să se supună.

Evia mai așteptase o vreme stând în picioare și neîndrăznind să se așeze. Nici reacția celei cu care urma să doarmă nu îi făcea sarcina ușoară. Respingerea fusese destul de vehementă. Citise asta pe chipul ei. Se întinsese în cele din urmă, cu grijă, ca să nu atingă nimic în mișcare, nici pat, nici lenjerie, nici corpul femeii frumoase cu ochii verzi. I-ar fi plăcut să stea la geam, să privească spre mesteacănul pe care îl observase cu coada ochiului de la bun început, dar ceva îi șoptise, poate maturitatea cuibărită prea devreme în anii săi, că ar fi fost nepotrivit să mai facă și nazuri copilărești. Încă îi răsunau în urechile înroșite de la febră, cu marginile lobilor colorate în tușe sângerii, riposta persoanei luate prin surprindere de perspectiva de a împărți patul.

Noaptea înghițise încetul cu încetul orașul. Lucrurile începuseră să capete contururi neclare, de parcă mâini uriașe le desprindeau încetișor de la locurile obișnuite, iar acestea ca o carne putredă smulsă de pe osul încă viu se scufundau, rătăcind ca într-un cazan umplut cu smoală. Acolo, în spațiul oarecum îngust, dar adânc, parcurgând kilometri prin labirinturi încălcite, gânduri și amintiri, fragmente de viață, se mișcau încetișor, cu scheme de eliberare în aparență imposibil de dus până la final.

Clădirea spitalului părea, privită de departe, singura pată de culoare aidoma unei tușe de albeață abia insinuată pe un ochi întunecat. Câteva geamuri luminate sclipeau din loc în loc în întuneric, spărgând pânza de obscuritate în bucăți mici.

Orașul dormea cu trupul culcat pe cele câteva coline molcome pe care se sprijinea de atâta amar de vreme, fără ca acestea să fi uitat vreodată să îl legene ca pe un prunc de piatră cu arhitectură frumoasă și elegantă, ciuntită din loc în loc de urâtele blocuri comuniste.

Cele două siluete întinse una lângă cealaltă încercau din toate puterile să păstreze o distanță decentă între ele, lucru normal dat fiind faptul că nu se cunoscuseră niciodată înainte și că poate doar mâna destinului le adusese cumva împreună, dar și imposibil totodată, având în vedere îngustimea spațiului pe care fuseseră obligate de personalul medical să îl împartă.

Evia nu reuși să adoarmă, nici măcar după

ce se făcuse liniște în salon. Se tot foia, fără de odihnă, agitată și înfierbântată, în cearșaful ce învelea patul. Cutele materialului, strâns alandala pe sub corp, erau aspre și tăioase, de parcă fuseseră smulse cu forța dintr-un evantai confecționat din oțel și nu din mătase obișnuită. Culoarea ștersă de la îndelungatele purtări și spălări părea să fi împrumutat ceva din paloarea obrazului, devenind de un galben estompat, ca de gutuie uitată pe ram. Întunericul încăperii era străpuns din ce în ce mai rar de săgețile luminoase, împrôscate în dezordine, ale farurilor ultimelor tramvaie care treceau greoaie prin fața clădirii spitalului, niște matahale rigide ce se retrăgeau către depou. Fata își imaginează o clipă șinele strălucitoare și netede, se văzu întinsă pe una dintre ele așteptând. Trupul i se odihnea perpendicular peste liniaritatea lor. Închise ochii, strivind genele una de cealaltă, nevoind nimic altceva decât să doarmă și să uite. Să nu se mai gândească la nimic.

Respirațiile pacientelor din jurul său se făceau auzite, unele mai liniștite, altele mai agitate. *Oare lumea dormea sau se prefăcea doar a fi cufundată în falsă odihnă?* Din când în când, câte un geamăt o înfiora. Se simțea sfârșită. De la boală și nesomn în egală măsură. Insomniile îi tot aduceau la lumină amintirile negre ale întâmplărilor nefericite din ultimii ani. Cele care îi distruseseră copilăria și o maturizaseră înainte de vreme. Le simțea cum i se încolăceau cu tentacule fine, aproape invizibile, de jur-împrejurul sufletului. Ducea în mod involuntar mâna la inimă, încercând parcă să o descâlcească,

să o scoată la iveală din hățișul de fire fragile, dar insistente în strânsoare.

O dorea teribil de tare pieptul, de la boală și tusea insistență sau poate că de la inima pe care o tot strângea în pumn. Ori de la frica aceea că ar putea atinge din greșeală corpul necunoscut de lângă ea. Îl simțea aproape, devenindu-i cumva a doua piele. Fiecare por de pe trup i se înfiora. Ceva nedeslușit plutea în sentimentul acela. Nu era sigură dacă voia să îi rămână aproape sau să fugă. Dar unde să se ducă, unde s-ar fi putut refugia? La cine? Nu mai avea oricum pe nimeni.

Se făcuse deja miezul nopții. Evia intuise timpul fără să se uite la ceas. Putea ghici ora într-un mod surprinzător, aproape unic, din înfiorarea perdelelor, din felul în care întunericul dens, lumina străvezie, semiobscuritatea lăptoasă și umbrele neclare se strecurau pe rând prin ferestre, alungându-se unele pe celelalte în dansul ireversibil al scurgerii timpului. Bucățile de sticlă îi permiteau să vadă lumea sau, din contră, să se ascundă mai bine de ea.

Evia simți cum asistenta de gardă se strecură în salon cu mișcări alunecoase sau poate doar somnoroase, apropiindu-se de pat. Fata închise ochii cât putu de repede și rămase așa până când totul în jur intră iar în starea de nemișcare. Doar fruntea îi mai purtă o vreme atingerea degetelor, în vreme ce un miros de curat și steril i se impregnă în nări. Nu mai avea febră așa de mare ca atunci când ajunsese la spital, dar simțea că nu va mai dura mult și frisoanele îi vor cuprinde din nou tot